

בכפר מנחם

גיליון מס. 205

שבט תשע"ג ינואר 2013

כפר מנחם

ב-5.1.2013 נחתם הסכם הגישור בין אגודת מתיישבי כפר מנחם וקיבוץ כפר מנחם.
בתמונה: יחיעם נציג הקיבוץ ואמיר נציג האגודה מרימים כוס

בחודש דצמבר ירדו 110 מ"מ גשם
בסערה של תחילת חודש ינואר ירדו 183 מ"מ גשם !

כפר מנחם מרג"ס לאען נבו-לביא פיק

כפי שפורסם לאחרונה בערוצים שונים הן ברמה המקומית והן ברמה הארצית, בכפר מנחם מתגורר ילד מקסים שחולה במחלת הסרטן.

נבו-לביא פיק, בנם בן ה-3.5 של ניר ומיכל תושבי ההרחבה ביישוב, נלחם באומץ ובגבורה במחלה הקשה. לפני כמה חודשים חזרה מחלתו של נבו לאחר שכבר נותח להוצאת גידול דומה בעבר.

נבו יוטס לארה"ב בעוד כמה ימים, לקראת ניתוח קשה ומורכב שעליו לעבור. הניתוח יהיה רק תחנה אחת בדרך להחלמתו של נבו.

לטובת הטיפולים, התגייסנו צוות גדול של משפחה וחברים כדי לאסוף תרומות בסכומים גדולים מאוד (היעד לסכום הגיוס הראשוני הוא כ-2.5 מיליון ₪).

מאז פורסם הסיפור בכל האמצעים, ישנה התגייסות מדהימה של אנשים טובים מהרבה מאוד כיוונים, לרבות חברי הקהילה בכפר מנחם.

עד כה נאספו כמיליון וחצי ₪.

אירועי ההתרמה המתוכננים בתקופה הקרובה לטובת גיוס כספים למען נבו:

1. דוכן התרמה קהילתי במרכז ביג קסטינה בין ה-13 ל-18 בחודש (בהשתתפות הילדים ובני הנוער של כפר מנחם).

2. בוקר נשים במתנ"ס גדרות ביום שישי ה-18/1.

3. מופע ילדים (יובל המבולבל, הדוד חיים ועוד) ביום הבחירות (22/1) בשעה 12:30 בבית הבנים בכפר מנחם.

4. התרמות בקניוני עזריאלי בכל רחבי הארץ בין ה-21 ל-25 לינואר.

על כל האירועים נשלח פרטים במייל היישובי, וכולם מוזמנים להפיץ את המידע.

ההתגייסות של כולם מרשימה ומרגשת.

בשם המשפחה והחברים המון המון תודה.

יחד – נציל את נבו.

רפי בוימל

העלון מוקדש הפעם לסיפורם של הדוברים בפלאפון ובטלפון.
בפתח הדברים – תולדות הטלפון בכפר מנחם.

גולגולת האלפון בכפר מנחם

הלו! הלו! – כאן כפר מנחם.

"לאחר ציפייה ממושכת, תקוות, אכזבות ופניות לאין ספור לממשלת המנדט וממשלת ישראל, הגיע סוף, סוף – קץ לפרשה ארוכת לבטים: **הותקן קו טלפון לכפר מנחם.** הקו נחנך ב-13.5.1953 בשיחה עם מזכירות הקבוץ הארצי. הטלפון קשור למרכזית גדרה ומספרו גדרה 100. הקו פועל בסדר – שומעים ברור וכבר נוצל לתועלת המשק ונוחות החברים. אנו מטפלים בהכנסת קו חיצוני שיהיה מחובר לחדר הלחם, מקום בו נמצאים חברים כל שעות היום והערב המאוחרות, על ידי כך תינתן אפשרות להשתמש בקו גם בשעות בהן המזכירות סגורה."

טלפון פנימי -

"אפשרה ההצעה... להתקנת קשר פנימי באמצעות טלפון. זה כולל מרכזיה אוטומטית שתוכל לקשר 13 נקודות. בשלב ראשון יקושרו 8 נקודות – המשחטה, המדגרה, המוסך, מסגריית חוץ, המוסד החינוכי (צפית) שייקה והמזכירות. כל ההשקעה.. תעלה 2000 ל"י".

ב-5.5.1968 חוברה המרכזייה החדשה של הקבוץ לרשת הטלפונים הכללית. "עם המרכזייה החדשה יש לנו עתה 3 קווי חוץ ו-15 קווים פנימיים.... ואפשר בקלות לקבל את כפר מנחם מבחוץ ולא צריך עתה לחכות זמן רב לשיחת חוץ.....".

טלפונים פרטיים לחדרי החברים.:

"בימים אלו (אפריל 1982) הושלמו עבודות החפירה והנחת הצנרת עבור כבלי הטלפון. כעת נותר להכין את צינורות הכניסה לדירות, השתלת הכבלים ע"י משרד התקשורת, הצבת מרכזיה וחיבורה ולבסוף – חיבור הטלפונים." בסוף 1982 חוברה הטלפונים לחדרי החברים.

לקטה את החומר מהארכיון: אוכמה אבירם

לפני 12 שנה ערך הקבוץ את העסקה הראשונה לרכישת טלפונים סלולאריים ומאז הם משרתים את רוב חברי הקבוץ.

שוחחתי עם מספר תושבים על השימוש שלהם בטלפון הסלולארי.
אני מביאה את דבריהם:

אביגדור והגןשורג

אביגדור כהן יליד וינה מוותיקי הקבוץ.
בווינה של ימי ילדותי התקשורת, זאת אומרת הטלפונים, הייתה רק לעשירים. בימים ההם רדיו היה יותר נפוץ, אך היות ומשפחתי נאלצה בגלל חוסר אמצעים לגור בתנאים פרימיטיביים, לא היה לנו גם מכשיר זה.
המחסור בתקשורת נמשך גם בארץ והיה משותף לרבים בישוב וכמובן בעיקר בקיבוצים.
התגייסתי לפלמ"ח עם הקמתו ובמסגרתו הייתי שותף להפעלת תקשורת אלחוטית, שבוצעה ע"י שידורי מורס וקישרה בין המחנות השונים של היחידה וכל זה בתנאים חשאיים מאוד – בשעה קבועה היינו מוציאים את מכשיר הקשר מהמסתור באדמה, משדרים ומחזירים את המכשיר חזרה למחבוא.
הצטרפתי לכפר מנחם ב-1949, לאחר שהקבוץ בו הייתי חבר התפרק. כשהגעתי לכפר מנחם כבר היה בו מכשיר טלפון, אך לפני זה סיפרו לי היו מתקשרים עם הסביבה דרך איתותי אור.

הטלפון היחיד היה במזכירות וכאשר התקבלה הודעה עבור חבר נרשמה זו על פתק ונתלתה על לוח המודעות בתקווה שהחבר אליו מופנית ההודעה, ישים לב ("שיטה" זו נמשכה שנים רבות, עד שחברו טלפונים לבתי החברים).
יותר מאוחר הייתה גם שלוחה של הטלפון במלתחת חדר האוכל, שם יצא לי במקרה לקבל הודעה על פטירת קרוב משפחה בחוץ לארץ.
ה"קידמה" הגיעה אלינו בצעד גדול, כאשר הקימו "מרכזי תקשורת" לחברים – אחד בדרום הקבוץ והשני בחלק הצפוני של הקבוץ. שם היה גם ספסל ויכולת לחכות לתורך, כמו בקופת חולים וכמובן גם להאזין לשיחות הפרטיות של המשתמשים.
כל זה נגמר, כאשר הצטרפנו ליתר תושבי העולם עם טלפון פרטי. תחילה הכללי של בזק ולאחר מכן הסלולארי, מכשיר זה משמש אותי אך ורק – שומו שמיים - לשיחות טלפון. אני לא מצלם איתו, לא מתחבר לאינטרנט, לא משחק משחקים וירטואליים. אני פשוט זקוק לו בזמן טיולים קטנים באזור. אני אפילו חושב על שימוש אפשרי בעתיד – בגילי צריך לחשוב קדימה – איך ימצאו אותי במקרה של התעלפות, או כדומה.
לסיכום: פעם לא הייתה מספיק תקשורת, עכשיו יש יותר מדי!

הגןשורג היום הרבה יותר קלה ופשוטה

דליה גולדברג – תושבת בקבוץ מהדור הראשון ילידת אנגליה.
בעלת M.A באנגלית וחונך. מורה למחשבים בראשית הגעת המחשב לארץ. למדה בבית ספר גבוה לטכנולוגיה בירושלים לקראת דוקטורט במחשבים. הלימודים נפסקו בגלל מות המדריך – מיכאל שינדלר ז"ל, כשלא היה בארץ מדריך אחר ודליה לא רצתה לנסוע לחו"ל.

דליה סיפרה על הטלפון לפני הסלולארי ועל ההקלה בתקשורת היום.

אני מביאה את דבריה.

משפחתי קיבלה את הטלפון הראשון כשהייתי בת 5 שנים..זה לא היה טלפון אלחוטי - זה היה צינור ואליו הייתה מחוברת שפופרת, ללא חוגה.. לשם התקשורת התקשרנו למרכזיה והמרכזנית קישרה

אותנו פיזית עם המספר המבוקש (המספר הורכב מ-3 אותיות קוד אזור ו-4 ספרות) כשבאתי לקבוץ ב-1950 לא היה טלפון כלל! וההתקשרות בין האנשים הייתה בדואר.

כשהיו התקפות פדאיין באזור, הצבא היה מחבר קו טלפון חיצוני (על האדמה) לכפר מנחם.

במאי 1953 הגיע טלפון אחד לקבוץ ומוקם במזכירות הקבוץ. זה היה טלפון שחובר עם חוטים, שמוקמו ברחבי הארץ על עמודים לאורך הכבישים. (ההתקשרות בין אנגליה וארה"ב הייתה דרך חוט שהועבר בתחתית הים כל הדרך – 3000 מיילים ויותר) -. אם רצית לטלפן היית ממתין בתור, וכולם עמדו ושמעו את כל השיחה - עד שהגיע תורך וכולם עמדו סביב. זה היה נורא לדבר בטלפון עם כל כך הרבה אנשים שומעים!
(לא היו הרבה אפשרויות לטלפן, כי לציבור בארץ לא היו הרבה טלפונים.)

היום אני משתמשת בטלפון סלולארי פשוט.

הטלפון הסלולארי מאפשר הרבה יותר נגישות והזיכרון בטלפון עושה הכל ומקל על ההתקשרות. אני לא זוכרת יותר מספרי טלפון. גם הטלפון הביתי שלי מתוכנת ואין לי בראש מספרי טלפון.

היום בעידן הטלפונים הסלולאריים ההתקשרות בין האנשים פשוטה, מהירה וטובה יותר גם לכל מקום בעולם. אנשים פשוט זמינים. הטלפון עומד לרשותי בכל מקום והוא מתקשר מהר יותר וטוב יותר ומאפשר לי לזהות את האנשים המתקשרים.

החיסרון הוא כששוכחים למלא את הבטרייה, שוכחים את הטלפון, או מאבדים אותו (!) ואז הקשר עם העולם מתנתק. ואז יש בעיות קשות כי לא זוכרים כבר את מספרי הטלפון החשובים לי ביותר!

האלפון הסלולארי מאז נח

אורי סגלמן חבר קיבוץ על סף הפנסיה אב ל-3 ילדים בוגרים, בן זוג למרים. עובד במפעל המתכת של הקבוץ כאחראי על מחלקת c.m.c (מכונות ממוחשבות) שוחחתי עם אורי על זיכרונותיו מהתקופה לפני היות הטלפונים הסלולאריים ועל השפעת הסלולארי על חייו.

אני מביאה את דבריו:

מהרגע שאני זוכר את עצמי היו בארץ טלפונים ספורים, שהתקבלו עקב פרוטקציה ואישורים ממשלתיים מיוחדים

אבא שלי ניהל את חוות הניסיונות גילת אז הוא קיבל טלפון, שהיה בביתנו. בקבוץ אני זוכר, שהיה במזכירות אצל תקוה בן חורין ז"ל טלפון, שאפשר היה באמצעותו לחייג החוצה.

ב-1964 ההורים שלי היו בשליחות מטעם ים המלח והקבוץ נתן לי שיחת טלפון אחת לחודש, אבל הסתדרתי. כשיש מגבלות לומדים לחיות איתן

המצב של מחסור בטלפונים היה טבעי למדנו להסתדר עם כל דבר – המתנו בתור במזכירות על מנת לחייג החוצה ושוחחנו בלא פרטיות את שיחותינו ההכרחיות. הטלפון במזכירות שימש גם לקבלת הודעות לחברי הקבוץ והיינו מתעדכנים בהודעות באמצעות פתקים שנתלו על לוח המודעות.

יותר מאוחר הועבר קו טלפון לחדר האוכל וכשהמזכירות הייתה סגורה התקבלו שיחות הטלפון במלתחת חדר האוכל.

בתקופה זו עיקר הקשרים היו בדואר.

בתקופה יותר מאוחרת היו גם טלפונים אצל 3 חברים שעבדו בחוץ – שייקה לויט ז"ל, דוד קרון ז"ל ויוס'ה יודוביץ ייבדל לחיים ארוכים.

כשנולדה נטע (בתי הבכורה) השתמשו בווקי טוקי, כדי להזעיק את ההורה לבית התינוקות ובאותה תקופה הייתה מערכת אינטרקום בין בתי הילדים (בלינה משותפת) ושומרת הלילה הקשיבה ישירות לנעשה בבתי הילדים (והתקשרה בלי טלפונים).

כשהגיעו הטלפונים התקשורת נעשתה מהירה מידיית וזמינה - משפחתית.

כשנכנס הסלולארי הייתה הקלה רבה. בעבודה הפסקת להתרוצץ ולחפש טלפון. הטלפון הסלולארי הגדיל את הזמינות והנגישות האישית – אני מקבל את השיחות אלי, ללא תיווך של מרכזיה, או מזכירה.. זה מקל מאוד על הקשרים ובתור בעל תפקיד אתה לא צריך לרוץ לטלפון. לעתים כל העולם שומע. זה תלוי באופי של האדם – יש מי ששומר על דיסקרטיות ויש מי שעושה הכל בפרהסייה. יש לי טלפון פשוט מאוד. לקחתי מה שהקבוץ נתן והוא משמש אותי נאמנה. אני מהדור שלא מחזיק בסלולארי מתקדם. אני לא שולח s.m.s, שולח ה-s.m.s תמיד יתפוש אותי מתקשר. לטלפון הסלולארי אין חסרונות – אם אתה לא רוצה להיות זמין, אתה סוגר את הטלפון. כשלא שומעים אז מצלצלים עוד פעם. זה מאוד נח! אתה זמין כל היום והלילה ויכול להיענות ולקבל תגובה אם אתה צריך מישהו או צריכים אותך. הסלולארי משמש לי גם כשעון מעורר ומחשבון.

מעין האין אלפונים עז אלסולארי היזינוגי

גליה נאוסיחין – חברת קבוץ, נשואה ליפים ואמא ל-4 ילדים בוגרים. מהנדסת ומבקרת איכות במקצועה. עלתה ארצה מברית המועצות ב-1990. גליה מספרת איך הסתדרו בלי טלפון כלל ולאחר מכן מתארת את חוויות הטלפון שלה בברית המועצות ובקיבוץ ולבסוף מתארת את הנוחות החדשה כשהסלולארי בידה. אני מביאה את דבריה:
טכנולוגיות גבוהות יותר ויותר נכנסות לחיינו. אם אדם היה נכנס לתרדמת ומתעורר אחרי 10 שנים, הוא לא היה מבין דבר מהקורה סביבו

איך בכלל חיינו לפני העידן הדיגיטאלי?
התקשורת הייתה באמצעות מכתבים וטלגרף במקרים דחופים.. כתבנו הרבה מכתבים וגלויות ויכולנו להתבטא בכתיבה. במכתב יש יותר מקום לדיוק, לביטוי עצמי ותאור רגשות, אך צריך להחליט על הכתיבה, לנסח רעיונות ולהקדיש לכך זמן ומחשבה.. שיחה טלפונית היא יותר פשוטה ויותר ספונטאנית. לעתים מטלפנים, כשסתם בא לנו לדבר. בעידן הקודם השתמשנו הרבה בטלגרף. למשל – כשהיה דחוף להודיע שנגיע לביקור מחר, או לקבוע זמן ומקום פגישה. כששלחתי לראשונה פקס (מהדואר) לא יכולתי להאמין איך מצלמים את תמונת כתב ידי ומעבירים כל כך מהר ופשוט. בשבילי אלו היו אז פלאי הטכנולוגיה. עכשיו אני לא מפסיקה להתפעל מה עוד אפשר להמציא.

לפני עידן הטלפונים אנשים אמרו לאהובים שלהם "אני רוצה שתהיה איתי" היום אומרים "אני רוצה שתדבר איתי", בעבר התקשורת הבין אישית הייתה ויזואלית יותר. היום מטלפנים, או כותבים מייל במקום להיפגש. וזה מאוד מועיל בעבודה.

הטלפונים הראשונים בברית המועצות:
כשהייתי ילדה קטנה, עברנו בשנת 1966 לגור בבית חדש. נבנו אז הרבה בתים גבוהים נטיפוסיים בחפזון ובגלל המהירות הבתים טרם חוברו למים, גז וחשמל. ובוודאי לא לטלפונים. ליד כל בית כזה נבנו 3 תאי טלפונים ציבוריים ובשעות הלחץ תמיד היו תורים – כולם עמדו בתור. כולם שווים – מישהי שמפטטת שעה עם חברה ודייר אחר שחייב דחוף רופא או אמבולנס. תאי הטלפון היו סגורים הרמטי (כדי לשמור על פרטיות). היה קר וכולם מיהרו להיכנס לתא כדי להתחמם. בתור ילדה התקשרתי רק לאמא שלי לעבודה ושם כולם הכירו את קולי וכינו אותי "שלום- אפשר- לדבר עם אמא". אחר כך המשכתי לטלפן לחברות מהכיתה בקשר ללימודים, אבל אך ורק על דברים חשובים ודחופים.

כשטלפנו לקרובים, או חברים במוסקבה, או לנינגרד (אם היה להם טלפון בבית) הלכנו לסניף הדואר והתקשרנו דרך מרכזנית .
כעבור שנה כשהעבירו כבל טלפוני לבית שלנו קבלנו טלפון בין הראשונים ושמחנו כפליים – כל השכנים באו אלינו לבקר ולהכיר אותנו ובאותה הזדמנות להשתמש בטלפון..

בקבוץ:

כשהגעתי לקבוץ בשנת 1991 דקת שיחה לרוסיה הייתה יקרה ועלתה 6 שקלים, לכן דיברתי עם אמא יחסית "קצר ולעניין", למרות ששוחחנו מדי שבוע באופן קבוע. גם מכתב עם פרטים כתבתי פעם בשבוע, כשלמכתב לקחה הדרך שבוע שבועיים וכך קיבלתי מכתב ומיד עניתי עליו. והמכתב הבא כבר היה בדרך אלי באותו שבוע.
בתקופה ההיא היה מספיק טוב לחיות גם בלי ניידים ולא הרגשנו שזה חסר, חוץ ממקרים שלא נפגשנו במקום ובזמן שקבענו.

בשנות ה-90 כשראיתי לראשונה סלולארי בטלוויזיה ואצל קרובי משפחה, הבנתי כמה הוא חסר, אבל לא חלמתי שהוא יגיע אלינו כל כך מהר!!!
כשהוא הגיע לקיבוצנו, מהר יחסית, התלהבתי מכך שהוא שימושי, נח וידידותי (בשבילי הכי חשוב שהוא מספיק ידידותי). מיד הפך הנייד להיות הדבר הכי נחוץ והכרחי. קודם רק ביציאה מהבית, אפילו כשיוצאים ל-5 דקות ומאוחר יותר גם בתוך הבית. .
לאחרונה, לבני המשפחה שלי אייפונים מתקדמים היכולים לעזור לאתר אותי כל דקה ודקה גם בלי לדבר, בעזרת האיתורן וזה נותן המון בטחון,
המסרונים הם מאוד שימושיים, כי הם יכולים להחליף שיחה שלמה, או לחלופין כשלא הצלחנו לדבר. ב-s.m.s מקבלים עדכונים אחרונים חשובים וחיוניים..

בקיזור, השימוש בסלולארי הרבה יותר נח. הוא נמצא איתי כל הזמן ובכל מקום – אפילו בחדר האמבטיה ורק לברכה אסור לו להיכנס איתי למים ואז אנחנו נפרדים לזמן מה.

נתי נאוסיחיו(כתה י"ב):

יש לי אייפון, הוא מאפשר לי כמעט הכל – יש בו כמעט כל מה שיש במחשב. זה מחשב בכיס. אני יכול להתקשר בדרכים רבות, כמעט כל מה שרוצים ויש גם הרבה דרכים לדבר דרך האינטרנט. אני חושב, שכמעט אף אחד לא משתמש בכל האפשרויות.
מצד אחד, זה משפר את היחסים שלי עם אנשים, כי אני מדבר אתם יותר. מצד שני, אני לא אותם. אני יכול לדמיין עולם בלי סלולארי, אבל זה קשה.
ההורים מתקשרים כשצריך וגם אני מתקשר כשצריך. אני תמיד יכול לאתר בעזרת האייפון איפה אמא שלי נמצאת וזה נותן המון בטחון.

החיים עם הסלולארי אינטנסיביים מאוד

מרסלו ארבר חבר קיבוץ, נשוי לסופי אב ללידור, ענבר ינאי וילך, עצמאי בתחום הבטיחות.

מרסלו תיאר את ההיבטים השונים לשימוש בסלולארי.

אני מביאה את דבריו:

יש שני צדדים לעניין: האחד - זמינות ויעילות רבה, אפשרויות קשר מידי ואישי תורמות בתחום המשפחתי ובתחום העבודה. אפשר ליצור קשר בכל רגע נתון.
ואילו הצד השלילי קשור לאינטנסיביות השימוש – זה נהפך לחלק מהחיים ופוגע בהרבה זמן איכות של חיי המשפחה.

מבחינת העבודה אין גבולות. נשבר התיחום בין שעות העבודה וזמן הפנאי - דרישות העבודה והביזנס הן ללא גבול. התקשורת המיידית מעלה דרישות לתגובות מיידיות. כשלא הייתה תקשורת מיידית אנשים היו הרבה יותר סבלניים.

אני מתקשר בנייד 150-250 שיחות ביום. (כולל s.m.s) כ-5-6 שעות שיחה נטו..
שיחתנו מתקיימת ב-11.40 והתחלתי לעבוד ב-8.00 בזמן זה קבלתי 9 הודעות s.m.s, 12 מיילים, ו-28 שיחות יוצאות וכנסות.

בזמן ישיבות ופגישות (ויש הרבה) אני לא עונה, או ששולח s.m.s מתחת לשולחן. ה-s.m.s והמיילים מאוד יעילים זה מאפשר טיפול יעיל בנישה העסקית. בקטע האישי הסלולארי מאפשר תקשורת מיידית עם הילדים זה נהדר, זה מוריד הרבה דאגות. מאידך משפחתי לא אוהבת את חוסר הפרדה בין העבודה ושעות הפנאי. אני רוצה לדמיין את העולם בלי סלולארי, אני אשמח אם זה יקרה, אבל אני לא מאמין שזה יקרה.

לילך ארבר (כתה י'):

אני משתמשת בסלולארי לקשרים עם החברים והמשפחה. הסלולארי מאפשר לי לדבר יותר עם אנשים ולדעת מה קורה. יש לי סלולארי פשוט מכתה ד'. אני יכולה לדמיין עולם בלי הסלולארי חייתי בלי הטלפון ואם יהיה צורך אסתדר בלעדיו. אבא מדבר הרבה בטלפון וזה לא בריא.

בלי הסלולארי אני לא יכולה להגיקיים,

אבל אני לא אוהב את המכשיר

אריק גבעון תושב ההרחבה נשוי ואב לשלושה ילדים תאר את יחסו לסלולארי
אני מביאה את דבריו:

הסלולארי משפיע עלי גרוע מאוד. אין לי רוגע. אני כל היום בטלפון וחבל שהמציאו את המכשיר הזה. אני בקשרים ענפים עם אנשים עונה ומחזיר שיחות אני מדבר בחודש בין 3000 ל-4000 דקות. בלי הסלולארי אני לא יכול להתקיים, מצד שני אני לא אוהב את המכשיר הזה. קשה היום לדמיין את החיים בלי הסלולארי, כי הוא ישנו, נתון ומשמש אותנו באינטנסיביות, אבל איך חיינו לפני 20 שנה? האם לא ניהלנו קשרים ועסקים? אני חושב שהטלפון הסלולארי גורם להרבה כאבי ראש להרבה אנשים שמדברים הרבה. אני לא מכור, אבל אני מדבר יותר מהמכורים, במקום לקרוא ספר טוב, ללכת לים, או לבלות עם האישה והילדים.

הסלולארי נשבר אוגרי היצ

זאב לובוביץ תושב ההרחבה נשוי לסיגלית ואב לשלושה
עובד בשרות לקוחות. זאביק תיאר את תרומת הסלולארי לחייו
אני מביאה את דבריו:

הטלפון הסלולארי מאפשר לי לעבוד מכל מקום וזה יתרון גדול – אני לא כבול למקום העבודה יש לי טלפון חכם באמצעותו אני יכול לענות למיילים ולדבר. אני פחות משתמש ב-s.m.s ובעיקר עונה לשיחות ושולח מיילים אני אוהב את העבודה שלי וזה טוב הסלולארי משרת אותי היטב... הטלפון הסלולארי לא משנה את היחסים שלי עם האנשים – אני מוצא זמן לקשרים חברתיים, הפלפון הפך לחלק מהחיים. היום, בזמן שיחה אני מבקש סליחה ועונה לטלפון. מה שכן הסלולארי מצמצם את הפרדה בין העבודה לפנאי. לאיתי הבן הבכור שלי (בכתה ח) יש טלפון סלולארי והוא משתמש בו בעיקר לשלוח s.m.s. לפעמים נער בגיל ההתבגרות נגיש יותר לתקשורת s.m.s, מאשר לדבר, אבל אפשרות התקשורת היא החשובה ומאפשרת לדעת מה אתו. אני יכול לדמיין את החיים בלי טלפון סלולארי, אבל זה יהיה קשה.

הסמלרפון מכשיר חיוני במרוץ היומיומי בעולמנו

נפגשתי לשיחה על השימוש בסלולארי, עם איריס נאור.
איריס נאור "נשואה לרוחן ואנחנו הורים ל-4 בנים. הבכור ב כתי ה , זוג תאומים בכתה ב והצעיר בגן זית".
"אני עצמאית - מלווה נשים וזוגות, שעוברים טיפולי פוריות. אני יועצת אישית וזוגית, מנחת קבוצות ומומחית פוריות."
אני מביאה את דברי איריס על השימוש בסלולארי.

יש לי טלפון סלולארי מגיל 18, כבר 18 שנים (ההתחלה הייתה באוסטרליה). אני לא יכולה לדמיין את חיי ללא טלפון סלולארי אני לא זוכרת את חיי הבוגרים ללא טלפון סלולארי. לאחרונה החלטנו, שבגנו הבכור יקבל טלפון סלולארי. בעקר בגלל, שאנו לא בבית בשעות שהוא חוזר מבית הספר והיה לנו חשוב להעלות את תחושת הביטחון שלו ושלנו, בכל זאת עוד בונים בהרחבה. הטלפון הסלולארי מאפשר לי להיות זמינה למטופלות (ים) שלי בכל שעות היום והלילה ויחד עם זה יש לי אפשרות בכל נקודת זמן להחליט אם אני פנויה לענות. למשל, כשאני מקבלת קהל אני לא עונה לטלפון ואני חוזרת אחר כך ב - s.m.s, או מתקשרת. כשאני באה לקחת את הילדים מהגן אני לא עונה לטלפון ובשעות אחרי הצהרים, כשאני עם הילדים בבית איני עונה לטלפון. אני עונה לטלפון רק מ-20.00 ואם יש משהו דחוף שולחים לי s.m.s.

מטפלות מתקשרות אלי מתי שהן רוצות והן יודעות שאחזור אליהן בהמשך היום. ה -s.m.s הוא הרבה יותר קל והרבה יותר בקלות שולחים הודעה ומקבלים הודעה. יש לי סמרטפון – טלפון חכם ואני משתמשת בו גם למשלוח מיילים, זה מאוד מקל על סדר היום, כי הדברים מקבלים מענה מידי ולא מחכים עד סוף היום ככל שיש לנו יותר פונקציות בטלפון הסלולארי יותר קל לנו להתעסק עם כל הדברים – האימלים וה - s.m.s זו הקלה על החיים.

זה חלק בלתי נפרד מהמהות של חיי היום יום כפי שהם היום. אנחנו כל הזמן מתקדמים עם הטלפונים ולמדנו לטפל בכל ההיבטים. איני מעלה על דעתי לעשות דיאטת מידע. אחד החסרונות של הסלולארי שאנחנו לא יכולים באמת להתנתק ואם חס וחלילה שוכחים את הטלפון בבית כולם מאוד מודאגים ודואגים. הבן שלי (בכתה ה') קיבל פלפון בסוף השנה שעברה. הסיבה הייתה שהוא החל להיות יותר חופשי – הוא היה יוצא עם האופניים עם חברים ולא ידעתי איפה הוא והתחלתי מאוד לדאוג, בעיקר בגלל שבהרחבה עדין יש פועלים.

הפלפון ניתן לבן שלי כדי שיהיה לנו יותר בטחון, שאוכל לברר איפה הוא וכמובן שגם הוא יוכל להתקשר. בשעות הלימודים הטלפון על שקט וכשהוא יוצא מבית הספר הוא שולח לי s.m.s. זה טלפון מאוד פשוט שהפונקציות המרכזיות שלו הן צלצול ומענה ולא מעבר לזה.

עדן נאור (כתה ה') ציין ש"הטלפון מאפשר לי לדבר עם האנשים שאני רוצה וליידע את ההורים מה עבר עלי במשך היום ואם אני מתעכב אני בעיקר מתקשר אליהם.
אני יכול לנסות לחיות בלי טלפון שבוע ימים ויהיה לי הכי חסר שלא אוכל להתקשר עם ההורים"

שוחחה והביאה לדפוס: יהודית אפרתי

אמר אלברט איינשטיין: "I fear the day when the technology overlaps with our humanity. The world will only have a generation of idiots."

היכנסו לקישור

ב- 17-18.1 הצבעה בקלפי על תקציב 2013

שנת המצווה יצאה לדרך

שנת מצווה היא שנה חשובה ומשמעותית לבני ובנות הנוער. זוהי שנה המסמלת מעבר מילדות לנערות. שנה מלאה בתכנים ומעשים ערכיים. הכרות עצמית וצמיחה. השנה לראשונה מזה שנים רבות הובלת הפרוייקט חזרה לידי המערכת. מערכת החינוך הקצתה לטובת הצלחתו של הפרוייקט משאבים רבים כגון מדריכים, תקציב מבנה והדרכה ובליוי צמוד של צוות הורים תומך ומלווה צפויה להיות שנה מוצלחת. שנת מצווה תשע"ג נפתחה בחודש אוקטובר. חניכי הקבוצה הם ילדי שכבת ו' ואותם מדריכים אחאי קורן ולאחרונה הצטרפה שי אמויאל מדצית מקסימה. הקבוצה נפגשת מידי שבוע ועוברת פעילות מגוונות וערכית. אחת לחודש הם מבצעים משימת מצווה. המשימות כוללות פעילות אתגרית, יוזמות קהילתיות ופעילויות כיף למיניהם. במהלך חג החנוכה התקיימה משימת מצווה שכללה:

- "קרב סכינים" - הכנת מאכלי חג חנוכה.
- הדלקת נרות בבית הדר עם הקשישים שגרים בו.

הילדים והמבוגרים נהנו מאוד, כפי שניתן לראות מהתמונות שצילמה ענבל ומצורפות למייל זה תודה רבה לענבל ואחאי שארגנו את הפעילויות המקסימות

תודה רבה לצוות ההורים המלווה את הפרוייקט לצד מערכת החינוך.

רעות ניצן מנהלת החינוך החברתי-קהילתי

יואב ימין הגנן המוביל של גן פשוט סיפר על הגן.

אני מביאה את דבריו:

בגן פשוט 12 ילדים בגילאי שנה וחצי- שנתיים (הבוגרים חוגגים שנתיים). מחנכים את הילדים 3 אנשי צוות יואב ימין, סימה אזולאי, דנה יפרח והמחליפה מור סמדג'ה. בגן אנחנו מפעילים את החושים לאורך כל היום, בבוקר יש לנו קבלת פנים עם משחקים דידיקטיים ומשחקים חופשיים. לפני 9.00 אנחנו נכנסים למפגש בוקר בו משוחחים על עונות השנה, חגים, ימי הולדת ועל דברים שפגשנו בטיולים היומיים שלנו. בסוף השנה כשהילדים גדולים גם הם מדברים במפגש. אחרי המפגש ארוחת בוקר וזמן ביניים אותו מבלים הילדים בחצר. ב- 10.00 אנחנו יוצאים לטיול רגלי. בטיול אנחנו פוגשים הרבה טבע ופוגשים חברי קבוץ. באחד הטיולים שלנו פגשנו חבר קבוץ ותיק, אשר הביט ממושכות בילדים האוספים עליהם, מקלות ופרחים החבר פנה אלי ואמר: "רק בשביל המראה הזה כדאי לחיות". רוזי שינדלר (בת 100 שנים) התבוננה בילדים וסיכמה בחיך: "כל השמחה". לילדים אין רתיעה מהמבוגרים הם מתקרבים אליהם ויוצרים עמם קשר טוב, להנאת שני הצדדים. בטיול אנחנו מדברים הרבה על טבע ועל צמחים. הילדים אוספים כל טוב ומביאים לגן עליהם, ענפים, פרחים ורשמים המזינים את מפגשי הבוקר. אחרי הטיול הילדים חוזרים לחצר ונכנסים בקבוצות של 4 לשרבוט, או לפעילות בחומר (קבוצה אחת נשארת בחצר). ב- 11.30 יש לנו מפגש נוסף לסיפור וב- 12.00 ארוחת צהרים ואחריה זמן מעבר למשחק חופשי וב- 13.00 הילדים הולכים לישון.

פעם בשבוע הגן הולך לפעילות ג'מבורי במשחקה

אנחנו חוגגים את יום ההולדת שנתיים בגן עם ההורים וסבים. הטקס, השירים והסיפור קבועים... ביום ההולדת הילד(ה) מקבל (ת) כתר על הראש ומשחקים בשם הילד.

מחלקים תופי מרים לילדים ולמשפחה ושירים שירי יום ההולדת ואחר כך יואב מספר את סיפור יום

ההולדת של מיריק שניר: *אבא בא , אמא באה , באה סבתא , באה הסבא*

והילדים אי מסיבה יש לי ציף של יום הולדת כל היוק אני פוקצות

יש לילה ומתנה כי לילתי בשנה נשיקה נותנת אמא נשיקה נותן לי אבא

ובסוף של כסא של יום הולדת אני מנימים אותי ביום

ואני כולני פוקצות (ת) משמחה ולס מפתח

הילדים לומדים את הסיפור ובהדרגה מכירים אותו. אחרי הסיפור יואב מברך אישית (בברכה כתובה) את חתן המסיבה ומשפחתו ואחר כך מתנה הדדית מהגן לילד וממשפחת הילד לגן. וכמובן הדלקת נרות ועוגה – חג אמיתי לילד שבמרכז.

ביום שישי ארוחת צהריים משולבת בקבלת שבת.

בחנוכה ערכנו מסיבה עם ההורים הילדים הפועו בריקוד עם פנסים "באנו חושך לגרש", שרנו שירי חנוכה וברכנו על הנס של שמונה ימי המלחמה שנגמרו וכמובן קינחנו בסופגניות, במהלך חג החנוכה הילדים נהנו מתיאטרון "נמשים".

יואב סיים בנימה אישית בעבר למדתי מנהל וכלכלה והייתי גזבר של הראל אבל נוכחתי שאני נמשך לתחום החינוך ולאחרונה סיימתי למודי ניהול גן באחוזה.

אני מרגיש טוב מאוד בעבודה בגן. אני חושב שיש ערך מוסף לדמות גברית בגן.

ההורים מפרגנים ונותנים גבוי והילדים מתפתחים יפה ומגיעים מוכנים לגן הבא וזו הרגשה טובה. אני כמובן חייב באחריות והכנת חומר.

שוחחה והביאה לדפוס: יהודית אפרתי

מכרז למי צרפתי הרכבי ראש המועצה

מטי שלום !

בזמנו, בעת פגישתנו בארבע עיניים הראיתי לך את עלון/ירחון של מועצה אזורית גליל עליון וגם המלצתי שנחשוב בכיוון כזה. יציאת החוברת של מועצ "יואב" ל-60 שנה (ע"פ הכתוב "גיליון למזכרת"...) הרים לי להנחתה. יש אימרה האומרת שמי שלא נותן כבוד לעברו אינו מכבד את עתידו. לצערי, החוברת אכן מאשרת זו. להפיץ חוברת לציון 60 שנה מבלי להזכיר במילה (וכמובן לא בתמונה) את מי שהיו יו"ר המועצה ב-60 השנים הראשונות למועצה זהו לטעמי, פגם מהותי לחוברת הנושאת בדף הכותרת שלה אמירה של "גיליון למזכרת"... . לטעמי, גם קצת יותר היסטוריה של האזור הזה לא היה פוגם בגיליון החגיגי. אם לא להגיע להיסטוריה של דוד המלך הרי שלפחות להיסטוריה של ראשית הקמת ישובי המועצה ומלחמת הקיום שלהם בראשית דרכם היה ראוי שיופיעו. לאזור הזה היסטוריה נכבדה במלחמות על עצמאות המדינה. צר לי להגיד כי הגליון למזכרת הוא שיטחי ולא מספיק מכובד ומכבד. ובהמשך לשיחתנו בארבע עיניים אני מציע כי סעיף – עלון המועצה יהיה באחת משיבות ההנהלה הקרובה.

יחיעם יוגב

איפה אנחנו חיים? סיפור קצת על אירוע גיבול שקרה כאן פעם (אולי)

לזכרו של רפי גושן

מדרום לכפר מנחם מתנשא תל צפית. מגובה של כ-210 מטר מעל פני הים יכול היום כל מי שמטפס לראש התל לצפות למרחקים לארבע רוחות השמיים. גם מי שלא יגיע לתל ויביט אליו מצפון או ממערב יזהה בקלות את סלעי הגיר הבוהקים בלבן. לובן זה הוא שהביא את הצלבנים לקרוא למבצר שהקימו על התל "המבצר הלבן" (*Blanch Garde*) ולערבים לכנות את המקום עוד קודם לכן תל אל-צאפי (הגבעה הלבנה/הטהורה). המקום מופיע במפת מאדאבא (ע"ש מקום בשם זה בירדן בו היא נמצאת) מהמאה ה-6 לספירה בתור צפיתא. החפירות הארכיאולוגיות שבוצעו במקום החל מלפני למעלה ממאה שנים העלו כי ההתיישבות במקום היתה רצופה מאז המאה החמישית לפני הספירה (בין היתר מזוהה המקום עם גת הפלשתית) עד ליולי 1948 אז נכבש הכפר ע"י גדוד 51 מחטיבת גבעתי.

עד כאן, עבור רובנו, אין הרבה חדש. אבל, מסתבר שחיבורים היסטוריים מוסלמיים כמו גם מסורת שעברה בעל-פה מאב לבן לאורך שנים בקרב המוסלמים שישבו בתל אל-צאפי קושרים בין תל צפית לבין אירוע בעל חשיבות רבה בתולדות התפשטות האסלאם מחצי האי ערב לכיוון "סוריה הגדולה"; האזור שהיום נמצאות בו ישראל, סוריה ולבנון. בשנת 634 לספירה (היא שנת 13 לספירת המוסלמים) התנהל בין המוסלמים לבין הביזנטים ששלטו באותה תקופה בשטחי ארץ ישראל קרב גדול המכונה

קרב אַג'נדין. בקרב זה, לראשונה, הצליח הצבא המוסלמי לנצח את הצבא הביזנטי בקרב מאורגן ומתוכנן תחת פיקודו של מפקד שניהל מספר יחידות משנה. זאת למרות שהמוסלמים היו בנחיתות מספרית של ממש (עפ"י המקורות המוסלמיים כ-20,000 חיילים מוסלמים נלחמו נגד כ-100,000 חיילים ביזנטיים).

מקור השם אג'נדין לא ברור, אך יש הטוענים כי כך נקרא המקום באותה תקופה. המקורות ההיסטוריים אודות הקרב הם רובם ככולם מוסלמיים ולמרות שאינם מציינים במפורש כי הקרב התנהל בתל צפית, אלא רק שהיה זה בין רמלה לבין בית ג'וברין, יש ביניהם הסכמה רחבה כי לאתר זה הכוונה. במחקר הביקורתי המודרני, לעומת זאת, הועלו ספקות לגבי המקום בו התחולל הקרב (בין היתר קיימת סברה כי היה זה בתל עזקה הסמוך).

הקרב התנהל בשבוע השלישי של חודש יולי שנת 634 לספירה ונמשך יומיים. המוסלמים מדגישים כי מקרבם נהרגו באג'נדין יותר מפקדים בכירים מאשר בכל קרב אחר לכיבוש "סוריה הגדולה" (רבים מהם מקרב מי שהיו ממקורבי הנביא מחמד – דור המאמינים הראשון שזוכה למעמד מיוחד באסלאם עד היום). אחד ממפקדי הכוחות בקרב אף היה בנו של הח'ליף המוסלמי, אבו בַּכְר (חמו של הנביא ומי שנבחר ליורש לאחר מותו).

קרב אג'נדין נחשב עד היום לנקודת מפנה בהתפשטות האסלאם צפונה כיוון שלאחריו נעו המוסלמים במהירות ובתוך כשנתיים השתלטו על כל "סוריה הגדולה". אגב, מספר חודשים קודם לכן נחלו המוסלמים תבוסה ולכן נערכו לקראתו באופן מיוחד, מחשש שהפסד נוסף יכשיל את ניסיונם לפרוץ מחצי האי ערב לכיוון הים התיכון. ח'אלד בן אלוליד שמונה לפקד על הכוחות המוסלמיים ריכז כאמור מספר יחידות משנה, חילק אותן לגזרות שונות ולכל יחידה חילק משימות כדי ליצור לחימה מתואמת. עפ"י המסופר, שני הצדדים נערכו זה מול זה ולפני שנתן את האות לתקוף עבר בן אלוליד בין כוחותיו ואמר להם, בין היתר: "ביטחו באללה, עבדי אללה; הילחמו בשם אללה בכופרים; היו אמיצים כאריה; אל תיבהלו ממספרם הרב שאתם רואים, כיוון שאללה ישפוך עליהם חמתו ויעניש אותם".

המקורות המוסלמיים ככל הנראה מגזימים (קצת...) בטענה כי בקרב הביזנטיים נהרגו 70,000 חיילים ואילו מקרב המוסלמים 450 בלבד, אולם מה שמעניין הוא כי סיפורי הגבורה מקרב זה מלווים מאז את המורשת הצבאית המוסלמית. כך למשל, לצד אזכור לוחמים שהצטיינו בהרג ביזנטיים בקרב, מוזכרת גם גבורתה של "אֵם חַפִּים" שהרגה ארבעה חיילים ביזנטיים בעזרת מוט האוהל שלה. לאחר הניצחון שלח ח'אלד בן אלוליד איגרת לח'ליף אבו בכר בה כתב: הריני להודיע לך כי נתקלנו בכופרים, שריכזו מולנו כוח גדול במיוחד, נשאו את צלביהם וקראו מהספר הקדוש להם...אז יצאנו לקראתם בוטחים באללה, דקרנו אותם בחניתות ואח"כ פנינו לחרבות. נלחמנו בהם מכל עבר והשבח לאללה על חיזוק האסלאם והכנעת אויביו...".

היום נשארו בתל צפית ולידו שרידים מועטים לעבר העשיר של המקום, אבל מומלץ מאד ללכת לתל, לטפס עליו ולדמיין את הצבאות הגדולים שלחמו (אולי) למרגלותיו, את המבצר הצלבני (ששריד קטן ממנו ניתן לראות במורדות המזרחיים) ואת החיים בגת הפלשתית. תוכלו גם לראות את תחנת הכוח המתרחבת והולכת, אבל זה סיפור עצוב אחר.

**עם יהושע וטליה
והמשפחה כולה
אנו אבלים על מות חברנו
רפי גושן**